



The Holy See

PAPIN BLAGOSLOV URBI ET ORBI NA USKRS 2009.

Nedjelja, 12. travanj 2009.

Uskrsnuće Kristovo naša je nada!

Draga braćo i sestre iz Rima i cijeloga svijeta!

Svima vam od srca upućujem najljepše uskrsne elje riječima svetog Augustina: "Resurrectio Domini, spes nostra - uskrsnuće Gospodinovo naša je nada" (Augustin, Sermo 261, 1). Ovom izjavom taj veliki biskup protumačio je svojim vjernicima da je Isus uskrsnuo da mi, premda na putu prema smrti, na očajavamo, misleći da je smrću ivot u potpunosti dovršen; Krist je uskrsnuo da nam dade nadu (usp. *ibid.*).

Ustvari, jedno od pitanja koje najviše pritišće čovjekovo postojanje upravo je ovo: što ima nakon smrti? Današnja svetkovina dozvoljava nam da na tu enigmu odgovorimo da smrt nema posljednju riječ, jer je na kraju ivot taj koji pobjeđuje. A ta naša sigurnost nije utemeljena na običnom ljudskom razmišljanju, nego na povijesnoj činjenici vjere: Isusu Krist, raspet i pokopan, uskrsnuo je svojim slavnim tijelom. Isus je uskrsnuo da i mi, vjerujući Njemu, moemo imati ivot vječni. Ovaj navještaj u srcu je evanđeoske poruke. Snano ga ponavlja sveti Pavao: "Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je propovijedanje naše, uzalud je vjera naša", te dodaje: "Ako se samo u ovom ivotu u Krista ufamo, najbjedniji smo od svih ljudi" (1Kor 15,14.19). Od uskršnje zore novo proljeće nade obuzima svijet; od tog dana naše je uskrsnuće već započelo, jer Uskrs ne označuje samo jedan povijesni trenutak, nego početak novog stanja: Isus je uskrsnuo, ne da bi njegov spomen ostao iv u srcu njegovih učenika, nego da On sam ivi u nama, te u njemu mognemo iskusiti radost vječnoga ivota.

Uskrsnuće stoga nije neka teorija, nego povijesna stvarnost koju je objavio Isus Krist po svojoj "pashi", svome "prelasku", koji je otvorio "novi put" između zemlje i Neba (usp. Heb 10,20). Nije to ni mit ni san, nije ni viđenje ni utopija, nije bajka, nego jedinstveni i neponovljivi događaj: Isus iz

Nazareta, sin Marijin, koji je u petak navečer bio skinut s križa i pokopan, pobjedonosno je napustio grob. Doista, u zoru prvoga dana nakon subote, Petar i Ivan našli su prazan grob. Magdalena i ostale ene susrele su Isusa uskrsloga; prepoznali su ga i dvojica učenika iz Emausa u lomljenju kruha; Uskrsli se ukazao apostolima te večeri u Dvorani Posljednje večere, a potom i mnogim drugim učenicima u Galileji.

Navještaj uskrsnuća Gospodinova rasvjetljuje tamna područja svijeta u kojem živimo. Mislim posebice na materijalizam i na nihilizam, na ono viđenje svijeta koje ne zna nadići ono što se može spoznati iskustvom, te se neutješno sagiba u osjećaju ništavosti koji bi bio konačan kraj ljudskoga postojanja. Činjenica je da bi ta praznina, da Krist nije uskrsnuo, nadvladala. Uklonimo li Krista i njegovo uskrsnuće, nema izlaza za čovjeka i svaka njegova nada ostaje iluzija. No upravo danas snano se probija navještaj uskrsnuća Gospodinova, koji je odgovor na često pitanje skeptika, što ga donosi i Knjiga Propovjednikova: "Ima li išta o čemu bi se moglo reći: 'Gle, ovo je novo?'" (Pr 1,10). Da, odgovaramo: u uskrsno jutro sve je obnovljeno. "Mors et vita / duello confluxere mirando: dux vitae mortuus / regnat vivus - Sa ivotom smrt se sasta / i čudesna borba nastaje: / Vođa ivih pade tada / i iv icvat opet vlada." To je novost! Novost koja mijenja ivot onomu tko je prihvatiti, kako se to događa kod svetaca. Tako se, primjerice, dogodilo sa svetim Pavlom.

Više puta u ovoj Pavlovoj godini imali smo prilike razmišljati o iskustvu toga velikoga apostola. Savao iz Tarza, oštar progonitelj kršćana, na putu prema Damasku susreo je uskrsloga Krista koji ga je "osvojio." Ostalo je poznato. U Pavlu se dogodilo ono što će kasnije opisati kršćanima u Korintu: "Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastaje!" (2Kor 5,17). Pogledajmo toga velikoga evangelizatora koji je hrabrim poletom svoga apostolskog djelovanja donio Evanđelje tolikim narodima tadašnjega svijeta. Njegov nauk i njegov primjer neka nas potaknu da tražimo Gospodina Isusa. Neka nas ohrabre da se povjerimo Njemu, jer je osjećaj ništavosti koji nastoji zatrovati čovječanstvo, pobijeđen svjetlom i nadom koji proizlaze iz uskrsnuća. Istinite su i stvarne riječi Psalma: "Ni tmina tebi neće biti tamna: noć sjaji kao dan i tama kao svjetlost" (Ps 139,12). Nije više ništavost to što obuzima sve, nego prisutnost Boga puna ljubavi. Čak i samo kraljevstvo smrti oslobođeno je, jer i u "podzemlje" je stigla Riječ ivota, potaknuta dahom Duha (r. 8).

Ako je istina da smrt više nema vlasti nad čovjekom i nad svijetom, ipak još ostaju toliki, premnogi znakovi njezine stare vlasti. Ako je svojim Vazmom Krist iščupao korijen zla, potrebni su mu muškarci i ene koji će mu u svakom vremenu i mjestu pomoći da potvrdi svoju pobjedu njihovim vlastitim oružjem: oružjem pravde i istine, milosrđa, praštanja i ljubavi. To je poruka koju sam, za nedavnog apostolskog putovanja u Kamerun i Angolu, nakanio donijeti cijelom afričkom kontinentu koji me primio s velikim entuzijazmom i raspoloživošću u slušanju. Afrika, doista, neizmjereno trpi zbog okrutnih i neprekidnih sukoba - često zaboravljenih - koji ranjavaju i oblijevaju krvlju razne narode, ali i zbog rastućeg broja svoje djece koja završavaju kao rtve gladi, siromaštine ili bolesti. Istu ću poruku snano ponoviti u Svetoj zemlji kamo ću se s radošću zaputiti za nekoliko tjedana. Teško ali neizbjeno pomirenje, koje je preduvjet za budućnost u zajedničkoj sigurnosti i mirnom

suivotu, neće moći postati stvarnošću osim kroz obnovljeni ustrajan i iskren napor oko rješavanja izraelsko-palestinskog sukoba. Od Svete zemlje pogled se širi prema okolnim zemljama, prema Bliskom istoku i prema cijelom svijetu. U vrijeme globalnog nedostatka hrane, financijskog kraha, starih i novih siromaština, zabrinjavajućih klimatskih promjena, nasilja i bijede koji mnoge prisiljavaju da napuste svoju zemlju u potrazi za manje nesigurnim ivotom, u vrijeme terorizma koji još uvijek prijete, u vrijeme rastućih strahova pred nesigurnošću sutrašnjice, valja urno otkriti perspektive koje mogu dati nadu. Nitko se ne smije povlačiti u toj miroljubivoj borbi što ju je započeo Kristov Vazam. Krist - ponavljam - trai muškarce i ene koji će mu pomoći da potvrdi svoju pobjedu svojim vlastitim orujem, orujem pravde i istine, milosrđa, praštanja i ljubavi.

Resurrectio Domini, spes nostra! Uskrsnuće Kristovo naša je nada! To Crkva danas radosno proglašava: navješćuje nadu koju je Bog učinio čvrstom i nepobjedivom uskrisivši Isusa Krista od mrtvih; donosi nadu koju ona sama u srcu nosi i eli podijeliti sa svima, na svakom mjestu, posebice ondje gdje kršćani trpe progonstvo zbog svoje vjere i svojeg zauzimanja za pravdu i mir; zaziva nadu sposobnu uskrsnuti hrabrost za dobro pa i onda, osobito onda, kad to nije jednostavno. Danas Crkva pjeva o "danu što ga učini Gospodin" i poziva na radost. Danas Crkva moli, zaziva Mariju, Zvijezdu spasenja koje je srce Krista, pashalne rtve, Jaganjca koji je "svijet otkupio", Nevinoga koji "nas je pomirio s Ocem". Njemu, pobjednome Kralju, Njemu raspetome i uskrsnome, mi radosno kličemo svoj Aleluja!